

[Asger Jensen.]

og arbejder med store problemer, som også de to foregående ærede ordførere har været inde på, og for mig at se havde det været rimeligt at tage det hele op under ét. Vi skal ikke principielt afvise, at der kan være en begrundelse for det foreslåede, men systemet har dog nu fungeret i mange år, uden at denne begrundelse har været så udtalt, at man har behøvet at skride til en lovændring alene af denne grund.

Der er ganske vist ikke tale om en statsudgift, men det er en offentlig udgift, og det er skatteborgerne, der igen skal betale. Jeg vil næsten tro, at tiden er ved at være nær, da skatteborgerne synes, at nu skal vi ikke blive ved med at bevilge hinanden penge. Selvfølgelig er det ikke kolossale beløb, det drejer sig om, men det er måske større beløb, end folketingsmedlemmerne tænker sig. I de større kommuner er en borgmesterløn mellem to og tre gange så stor som vederlaget for en folketingsmand. Derfor ville forslaget — i forbindelse med diæter og hvad der ellers er indført for byrådsmedlemmer — indebære en slags aflønning. Vi har hele tiden til en vis grad været betænkelige ved, at det næsten skulle blive en stilling at være kommunalbestyrelsesmedlem. Det har vi ikke tilsigtet, og vi har ikke ment, det er rigtigt. Vi gik sidst, da lovgivningen om diæter var til behandling, med til, at det ikke direkte skulle koste penge at være byrådsmedlem. Men det skal heller ikke ligefrem være stillinger, man opretter. Som sagt burde man nok se på spørgsmålet i en større sammenhæng, når kommunallovskommissionen kommer længere frem med sit arbejde. Jeg synes ikke, det haster med at få dette gennemført nu.

Der er måske oven i købet større rimelighed i forslaget, når talen er om vikariat under sygdom i op til et års tid. Jeg skal ikke gøre mig alt for klog på, hvad de juridiske regler går ud på, men jeg vil sige, at i sådanne tilfælde ville det ud fra almindelig sund menneskeforstand være rimeligt at sige: som man kan konstituere i alle andre embeder, sådan bør man også her kunne konstituere uden yderligere lov-hjemmel og så yde vederlag, hvis det stod på i månedsvis. Jeg kan godt se, der er en begrundelse herfor. Det andet ville simpelt

hen være så urimeligt, at det ikke burde opretholdes. Men spørgsmålet om den almindelige løn, som skal fastsættes årligt ud over de diæter, som viceborgmestrene har på forhånd, synes jeg vi skal lade ligge, indtil vi får flere forslag til ændringer fra kommunallovskommissionen.

Chr. R. Christensen: Det foreliggende forslag til lov om ændringer i lov om landkommunernes styrelse indeholder flere bestemmelser, som vi fra konservativ side kan hilse med tilfredshed og endda med ganske væsentlig tilfredshed. Det indeholder også bestemmelser, som vi finder er mindre heldige, og det mangler noget, som vi egentlig synes det var påkrævet at få med selv i en så midlertidig lov, som det foreslåede drejer sig om.

Det, som vi er tilfreds med, er lovforslagets § 1, nr. 1, som gør det muligt for landkommunerne at nedsætte ligningskommissioner. Vi må erkende, at landkommunalrådene mange steder er spændt så hårdt for i vintertiden og forårstiden, at uge- og månedslange møderækker kan genere det øvrige kommunalarbejde stærkt, fordi det i virkeligheden kan sprænge rammerne for mange kommunalmænds arbejde. Vi finder, at arbejdet kan blive uoverkommeligt. Derfor synes vi, det er naturligt, at man giver kommunerne ret til at nedsætte ligningskommissioner, og vi finder, at disse ligningskommissioner, efterhånden som man får udbygget mange landkommuner til storkommuner, bliver helt uundværlige.

Hvad angår spørgsmålet om vederlag til næstformænd, kan jeg i mangt og meget henvise til, hvad mit partis ordfører m. h. t. det forrige lovforslag, vi behandlede, det ærede medlem hr. Asger Jensen, har udtalt. Vi mener, at når en næstformand skal fungere i længere tid og derfor må tilside-sætte andet arbejde, er det naturligt, at han får et vederlag for det arbejde, han da må udføre. Men når det foreslås at give mulighed for, at der ydes sognerådets næstformand et fast vederlag på $\frac{1}{12}$ af en borgmesters eller en sognerådsformands løn, må vi udtale meget store betænkeligheder ved dette. For det første er den økonomiske situation — som vi har oplevet det i forbindelse med forhandlingerne omkring tingets arbejde i disse dage — jo ikke af en